

der pleier at være Flertallets Ordfører i Toldspørgsmaal: „§ 3 har den ærede Regjering og Landsthinget foreslaaet og faaet vedtaget et Forflag om, at der ved fgl. Anordning kan paalægges Varer fra saadanne Steder, der stille Danmark ugunstigere med Hensyn til Told og i andre Henseender, en Forhøielse af 50 pCt. af den sædvanlige Told. Det er et Forflag, som jeg for mit Vedkommende vil have stor Betænkelse ved at give mit Samtykke til. Jeg betragter det som meget uveligt at lægge i Regjeringens Haand en saadan Veilighed til at aabne en Toldkrig med andre Stater.“ Og det gjøres derefter gjældende, at et saadant „Kampmiddel“ ingen Betydning vilde have overfor Spanien og mulig skade os selv mere end Spanien. Smidlertid sandt Folkethinget det dog rettest at optage en lignende Bestemmelse i sit Toldlovsforflag, og Mindretallet indser da heller ikke, hvilket „andet Kort“ Flertallet mener, at Regjeringen skulde have „sørgt for at faa paa Haanden“, lige saa lidt som det efter det Ansørte fatter, hvilke „Forberedelser, der kunde have givet den en heldigere Stilling under Underhandlingerne“, vor Regjering har „umbladt“.

Saaledes som Sagerne nu stod, skjønner Mindretallet ikke, at der har været nogensomhelst Grund til at vente gunstigere eller andre Betingelser, end vi have opnaaet. Efter at Spanien i 1882 havde faaet en ny Toldlov, der forbød Regjeringen at afflutte Traktater med de Magter, der ikke vilde binde deres Tarif paa bestemte Punkter, var det notorisk, at vi, saafremt de andre Magter gif ind paa at forhandle paa denne Basis, kun kunde faa en Traktat med Spanien ved at binde vor Tarif. Og at det i saa Tilfælde nødvendig maatte blive Vin, Frugter og Salt, med Hensyn til hvilke Indrømmelse maatte gjøres, var ligeledes fra først af klart og maatte yderligere være utvivlsomt, efter at Finansministeren i Landsthinget havde oplyst, at selv blot en midlertidig Forlængelse af den tidligere Traktat kun kunde opnaas, naar Danmark vilde nedsætte Tolden paa Vin og paa Frugter. At dette maatte blive Willkaaret for en ny Traktat, var hermed givet; og da Folkethingets Flertal, som det selv nu udtaler, gjentagne Gange har ført Klage over, „at Regjeringen havde ladet Traktaten med Spanien løbe ud“, uagtet det var oplyst, at dette kun kunde være undgaaet ved at antage som Grundlag for Forhandlingerne om den nye Traktat en Nedsættelse af Vintolden til 2 Frcs. pr. Hektoliter v: ca. $\frac{3}{4}$ Ore pr. Pd. og 2 Frcs. pr. 100 Kilogr. Frugter v: ligeledes ca. $\frac{3}{4}$ Ore pr. Pd., kan det Forbehold, det nu lægger saa megen Vægt paa, at „de Offre, vi maa bringe, komme til at staa i Forhold til de Fordele, vi opnaa“, paa ingen Maade nu bringes til Anvendelse overfor eller tale for en Forkastelse af en Traktat, der for at indrømme os Stilling lig med den mest begunstigede Nation nedsætter vor Vintold til 7,5 Ore pr. Pd. og vor Frugt- tald til fra 1,80—5,75 Ore pr. Pd. Regjeringen har havt al Grund til at antage, at Folkethingets Flertal ikke vilde finde disse Indrømmelser overdrevne. Og naar Flertallet nu vil gjøre gjældende, at det „med Hensyn til at forandre vor Toldtarif af Hensyn til Spanien . . . bestandig har stillet sig yderst forbeholdent“ og at, ligesom Regjeringen „baade gennem sine Ord og sine Handlinger har ladet fremlyse, at den ikke blot i Efteraaret 1881, men endnu i Foraaret 1883 var lidet tilbøielig til at indlede Forhandling med Spanien paa Grundlag af Tarifindrømmelser“, saaledes er der „fra Folkethingets Side heller ikke nogensinde stillet nogen Opfordring herom til Regjeringen“, da maa denne Udtalelse sikkert bero paa „en Sukkommelsesfeil“ fra Flertallets Side. Mindretallet har nemlig den Opfattelse, at det netop er de fra Folkethingets Flertallets Side til forskjellig Tid fremkomne Udtalelser, der væsentlig have bidraget til at overvinde Regjeringens notoriske Utilbøielighed til at underhandle paa Grundlag af Tarifindrømmelser og omsider bestemt den til at afflutte den foreliggende Traktat. Foruden hvad der foran er bemærket om, at de gjentagne Udtalelser af Dabel over, at Regjeringen ikke havde opnaaet en Forlængelse af den ældre Traktat, indirekte maatte opfattes som en Tilskyndelse til at søge en ny tilveiebragt, skal man erindre om, at Flertallet i Folkethingets Toldudvalg i Fjor den 9de Marts